

Arrest

nr. 193 357 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie te zijn en een soennitische moslim te zijn. U werd in 1990 geboren in de wijk Doura in Bagdad. U woonde daar tot 2010, toen u naar de wijk Jihad in Bagdad verhuisde. U studeerde in 2013 af als ingenieur aan de Dijlah universiteit. Tijdens uw studies werkte u één jaar voor het Al Rimal bedrijf voor voeding. U begon in november 2013 te werken bij Earth Link, waar u eerst in het callcenter werkte. Nadien werkte u in afdeling support en afdeling monitoring, waar u teamleider was. U hield zich bezig met de controle van de internetverbindingen van de bedrijven die klant bij jullie waren en u stelde verslagen hierover op voor uw baas. U werkte soms ook in workshop, waarbij u vervangingen deed ter plaatse in de bedrijven.

U kreeg op 25 mei 2015 een dreigtelefoon. Men vroeg u niet meer naar uw werk te gaan. U bleef verder werken. Op 31 mei 2015 kreeg u weer een telefoon. Men zei dat u niet had geluisterd. U bleef één dag thuis en besloot daarna terug te gaan werken.

Op 2 juni 2015 maakte u zich 's avonds klaar om vanuit uw huis naar uw werk te vertrekken, toen u werd ontvoerd door acht mensen van Asaïb Ahl Al-Haq in militaire kledij. Ze namen u mee naar een kamer in een huis van Asaïb Ahl Al-Haq en mishandelden u. Ze vroegen u waarom u niet had gehoorzaamd toen zij u gebeld hadden. Ze zeiden dat u hen informatie over uw werk moest geven. U zei dat u het zou doen en ze lieten u vrij in de Amel-wijk. U ging naar een vriend in de Bayaa-wijk en verbleef daar een nacht. Nadien vertrok u naar uw grootvader om uw vertrek voor te bereiden.

Op 8 juni 2016 verliet u Irak. U reisde legaal met het vliegtuig naar Turkije. Vandaar reisde u illegaal verder naar België waar u op 30 juni 2015 aankwam. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

Uw vader diende op 5 juli 2016 klacht in bij de rechtbank van Bayaa in verband met uw ontvoering. Op 18 juli 2015 zeiden uw burens dat het hele gezin best zou vertrekken. Uw ouders vertrokken samen met uw zussen op 20 juli 2015 naar Turkije. Uw broer verblijft nog steeds in Irak en woont en werkt in Basra.

U vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood door Asaïb Ahl Al-Haq.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 2 maart 2013 in Al Karch; uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 18 februari 2014 in Al Karch; uw rijbewijs (origineel), afgifte op 23 december 2014 in Al Karch; uw kieskaart (origineel); de rantsoenkaart van uw gezin (kopie), afgifte op 2 oktober 2013 in Bagdad; de woonstkaart van uw vader (kopie), afgifte op 1 mei 2009 in Jihad; twee badges van Earthlink (originelen); een kaart van de Iraqi Engineers Union (origineel), uw diploma van Dijlah University College (origineel), een weigering van een studentenvisum van de Britse ambassade in Amman (kopie), afgifte op 16 april 2014 in Amman; een document van de Oxford Educational Academy dat bevestigt dat u één maand bij hen kan studeren (kopie), afgifte op 4 april 2014 in Manchester; een tewerkstellingsdocument van Earthlink (kopie), afgifte op 31 maart 2014; een tewerkstellingsdocument van Al Rimal (kopie), afgifte op 22 augustus 2012, een document met betrekking tot een cursus laptoponderhoud, afgifte op 20 september 2011 door het nationaal bureau voor administratieve en technische ontwikkeling van informatica; een klacht bij de onderzoeksrechter van Bayaa (kopie), afgifte op 5 juli 2015 in Bayaa en een betaalbewijs met betrekking tot de klacht in Bayaa (kopie), afgifte op 5 juli 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Bagdad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het feit dat de Asaïb Ahl Al-Haq-militie u bedreigt, ondermijnd wordt door verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u uw vader vertelde over de eerste dreigtelefoon en dat hij u aanraade op te letten, omdat uw lijn misschien gecontroleerd werd. Hij vertelde u dat u niet naar de weekendshift moest gaan, of minder (gehoorverslag 4 november 2015, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u echter spontaan dat u aan niemand, zelfs niet aan uw familie vertelde over de eerste dreigtelefoon. Er wordt dan nog eens ter bevestiging gecheckt of u het aan niemand had verteld en u antwoordt dat u over de eerste aan niemand hebt verteld en over de tweede dreigtelefoon wel (gehoorverslag 16 december 2016, p. 5). Dit is dus tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, waar u uitgebreid de reactie van uw vader op de eerste dreigtelefoon weergaf. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vraagt u eerst of het over de eerste telefoon gaat en vraagt u of men de vraag nog eens kan herhalen. Daarna vraagt u of het over de tweede dreigtelefoon gaat. Wanneer de vraag een derde keer wordt gesteld, antwoordt u verward en begint u over de tweede dreigtelefoon: "Nee de eerste dreigtelefoon had ik echt niet serieus genomen, misschien was het zo gewoon dat ik had aan hem gezegd, iemand had me gebeld, en omdat ik het niet serieus genomen had ik de details niet aan mijn vader gezegd, ik had niet gezegd dat het iemand met jonge stem was die me vroeg om te stoppen met mijn werk. De tweede telefoon bij die dreiging heb ik alles aan mijn vader verteld". De vraag wordt dan een vierde keer gesteld, en u bevestigt dan dat u over deze eerste dreigtelefoon niet aan uw vader hebt verteld. Er wordt u dan nogmaals verteld dat u bij het eerste gehoor zei dat u het wel had verteld aan uw vader en dat hij zei dat u voorzichtig moest zijn en dat de lijn gecontroleerd werd. U antwoordt hierop dat dat bij de tweede dreigtelefoon was en dat u zweert dat u het zich goed probeert te herinneren en dat het bij de tweede telefoon was (gehoorverslag 16 december 2016, p. 16-17). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde,

duidelijke tegenstrijdigheid. Daarenboven valt het op dat de vraag vier keer moest worden gesteld, eer u een antwoord gaf. Dit wekt de indruk dat u de vraag probeerde te ontwijken en tijd probeerde te winnen voor u een antwoord moest geven.

Daarenboven zijn uw verklaringen met betrekking tot de inhoud van de eerste dreigtelefoon over de twee gehoren heen niet gelijklopend. U verklaart bij het eerste gehoor dat ze u zeiden met uw werk te stoppen, dat u vroeg wie ze waren en dat ze toen zeiden dat u “eerst moest doen, en dan pas onderhandelen” (gehoorverslag 4 november 2015, p. 8). Bij het tweede gehoor verklaart u over deze eerste dreigtelefoon: “hij zegt aan mij stop met uw werk en legde meteen af” (gehoorverslag 16 december 2016, p. 5). Hier geeft u dus een korter gesprek weer dan bij het eerste gehoor. Bovendien verklaart u bij uw tweede gehoor spontaan dat de persoon die u belde nog een kind was en dat u daarom het telefoontje niet serieus nam (gehoorverslag 16 december 2016, p. 5). Dit specifieke feit vermeldde u helemaal niet bij uw eerste gehoor.

Met betrekking tot uw ontvoering vertelt u dat ze een muts over uw hoofd trokken en uw hoofd naar beneden hielden zodat u niets kon zien (gehoorverslag 16 december 2016, p. 6-7). U verklaarde bij uw eerste gehoor ook dat u van uw ontvoerders nergens mocht kijken, niet door het raam mocht kijken en dat u niet wist waar u was (gehoorverslag 4 november 2015, p. 8). Tijdens het tweede gehoor verklaart u plots wel dat u wist waar u werd vastgehouden, het zou om een gekend huis van Asaïb Ahl Al-Haq gaan en u kan dit huis omschrijven en situeren (gehoorverslag 16 december 2016, p. 7). U verklaart hierover dat ze de muts afdeden toen u binnen ging in het huis en dat u de buitenkant van het huis zag toen ze u vrijlieten. Ten eerste zijn deze verklaringen tegenstrijdig met het feit dat u bij uw eerste gehoor verklaarde dat u toen niet wist waar u was toen u vastgehouden werd. Verder is het ook niet logisch dat de militie u zou ontvoeren en er alles aan zou doen om te vermijden dat u ziet waar u naartoe gebracht wordt (ze zeiden zelfs dat u niet naar achter mocht kijken toen ze u vrijlieten, gehoorverslag 16 december 2016, p. 9), maar u dan wel de kans zou geven om het huis te zien als ze u laten vertrekken. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat u het niet weet en dat ze het doen om bij de controleposten te passeren. Dit is echter niet logisch, aangezien het net opvalt aan een controlepost dat er iemand wordt weggevoerd met een muts over zijn gezicht en een hoofd dat naar beneden wordt geduwd. Dit doet sterk vermoeden dat deze persoon wordt ontvoerd en zou net de argwaan van de controlepost moeten wekken. U verklaart hierop dat het opvalt maar dat de ontvoerders een goed contact hebben met de controlepost en dan laten ze hen gaan. Dit is een erg verwarrende uitleg, omdat het goede contact tussen de ontvoerders en de controlepost impliceert dat ze, in tegenstelling tot wat u beweert, geen nood hebben om u te verbergen met een muts. U komt hierop met een derde verklaring, dat ze dat doen zodat de ontvoerde geen klacht kan indienen tegen de officier die hen liet doorgaan aan de controlepost (gehoorverslag 16 december 2016, p. 9). Er dient dus te worden geconcludeerd dat u geen coherente uitleg kan geven voor het feit dat uw ontvoerders de moeite deden om u te blinddoeken wanneer ze u ontvoerden, maar nadien geen enkele moeite deden om te verbergen wie zij waren of waar ze u naartoe hadden gebracht.

Gevraagd naar een beschrijving van de kamer waar ze u drie en een half of vier uur vasthielden, geeft u een vage uitleg: “Een gewone kamer heel gewoon met één stoel erin en één zetel een lange zetel. Ik herinner me ernaast was een keuken. Dat is wat mij kan herinneren”. Gevraagd of u zich nog andere details herinnert verklaart u dat dat alles was wat er in die kamer stond, dat u de hele tijd dacht hoe u deze plaats kon verlaten en dat u nooit had gedacht dat u zoiets zou meemaken (gehoorverslag 16 december 2016, p. 7). Deze uitleg verklaart niet waarom u slechts in algemene termen de ruimte kan omschrijven waar u een zeer ingrijpende gebeurtenis meemaakte en meerdere uren verbleef.

U legt ook opeenvolgende incoherente verklaringen af over het papier waarop stond welke informatie Asaïb Ahl Al-Haq van u wou. Eerst verklaart u “hij had mij een papier gegeven, hij zegt alle informatie hier moet je brengen”. Nadien zegt u: “Hij zegt aan mij ik zal je een papier geven waarop stond, de lonen, van waar ontvangen jullie jullie lonen, is het via Mastercard of cash, en vanwaar wie betaalt jullie, is het privé of de overheid, de meerderheid van jouw collega’s zijn die soennieten of sjiieten”. Gevraagd of de verantwoordelijke u een papier gaf of toonde antwoordt u ontkennend en u zegt dat hij een papier in zijn hand had en dat hij de vragen één voor één voorlas (gehoorverslag 16 december 2016, p. 8). U legt dus inconsistente verklaringen af over het feit of men u een papier met vragen gaf, toonde of dat men de vragen voorlas.

Uw verklaringen over wat Asaïb Ahl Al-Haq van u wou zijn daarenboven niet logisch te noemen. Eerst bedreigen ze u via telefoon om te stoppen met uw werk en nadien ontvoeren ze u, omdat ze informatie willen over uw werkplaats. U verklaart over dit tweede: “ze willen dat ik een aas ben en informatie aan hen breng”(gehoorverslag 16 december 2016, p. 11). Op de vraag waarom ze die informatie willen antwoordt u kort dat het niet weet en dat dat hun werk is. Dit zeer summiere antwoord is op zich al vreemd, aangezien er toch kan verwacht worden dat u in de periode na uw vrijlating zelf zou hebben nagedacht over de specifieke redenen waarom Asaïb Ahl Al-Haq zoveel moeite zou doen om informatie over het bedrijf te verzamelen, en u hiervoor zelfs zou ontvoeren. Verder is de manier van werken van

Asaïb Ahl Al-Haq niet coherent. Er is geen enkele reden waarom ze iemand van wie ze informatie over zijn werkplaats willen verzamelen, eerst onder druk zouden zetten om met zijn werk te stoppen. Dit is volledig contraproductief: als u niet meer gaat werken, bent u namelijk niet meer nuttig voor de militie. U antwoordt op deze vaststelling dat ze u als soenniet wouden bang maken. Dit verklaart niet waarom ze aan iemand die ze als spion willen gebruiken vragen om te stoppen met zijn werk. De vraag wordt dan nogmaals herhaald en u zegt dan dat de verantwoordelijke van Asaïb Ahl Al-Haq tegen u had gezegd dat u niet meer naar uw werk moest gaan en dat u veel van de informatie al wist en dat u dus niet meer naar uw werk moest gaan om deze door te geven. Als u toch alle informatie al had zonder nog te gaan werken, zou het echter logisch zijn dat Asaïb Ahl Al-Haq meteen alle informatie van u had verzameld terwijl zij u bij zich hadden tijdens uw ontvoering. U verklaart hierover "hij heeft me bedreigd, bang gemaakt en hij zei aan mij later zal ik contact houden met jou en alles wat je zal doen, wij zullen dat te weten komen". U verklaart dat u met de militie geen afspraken maakte over het feit of u nu moest stoppen met werken of niet (gehoorverslag 16 december 2016, p. 11). Het is niet plausibel dat de militie de moeite zou doen om u te bedreigen en ontvoeren in verband met uw werk maar dan niet eens al zo veel mogelijk informatie van u zou verzamelen of duidelijk zou zijn over het feit of u nu verwacht wordt om nog naar uw werk te gaan of niet. Uit uw verklaringen blijkt dus dat u geen coherente uitleg kan geven over de reden waarom Asaïb Ahl Al-Haq zo onlogisch handelde, wat ze precies van u verlangden en waarom.

U verklaart onder andere dat Asaïb Ahl-Haq informatie wil over bepaalde bedrijven met wie Earth Link samenwerkt (gehoorverslag 4 november 2015, p. 9). U kan echter slechts in zeer beperkte mate de bedrijven van dewelke u informatie zou hebben opnoemen. U vernoemt eerst "Amerikaanse bedrijven of oliebedrijven". Gevraagd naar welke bedrijven zegt u "Ons bedrijf geeft internet aan het hele land. Naar de luchthaven, naar oliebedrijven, ambassades.". Nogmaals gevraagd naar welke specifieke oliebedrijven, ambassades en Amerikaanse bedrijven antwoordt u "de Amerikaanse ambassade, de Britse ambassade". Dan wordt er nogmaals gevraagd welke bedrijven. U antwoordt Shell in Basra. Gevraagd naar nog andere bedrijven zegt u "Baker House. En ook het ministerie van Binnenlandse zaken en het ministerie van defensie, en overheidsdiensten. En Britse bedrijven die verbonden zijn aan de Britse ambassades in Khadra." Als er dan gevraagd wordt welke Britse bedrijven, kan u de namen niet opnoemen en zegt u dat u deze niet kan onthouden maar wel op e-mail hebt staan (gehoorverslag 4 november 2015, p. 5-6). Het feit dat u dermate weinig informatie kan geven over de bedrijven die interessant zouden kunnen zijn voor de militie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid aan uw verklaringen omtrent het feit dat zij u vervolgden omdat zij via u informatie over deze bedrijven wilden vergaren.

Daarenboven had u tijdens uw ontvoering een laptop bij. U omschrijft deze tijdens het eerste gehoor als "mijn laptop" (gehoorverslag 4 november 2015, p. 8) maar zegt in het tweede gehoor dat het uw eigen laptop niet was, maar die van een vriend die u had hersteld. De militie ontvoerde u dus terwijl u een laptop bij had en liet u nadien ook opnieuw vertrekken met deze laptop (gehoorverslag 16 december 2016, p. 11). Dit is op zich al opvallend omdat u zegt dat ze u bij uw vrijlating hadden geschopt en dat u uit de auto gevallen was (gehoorverslag 16 december 2016, p. 9). Het lijkt weinig plausibel dat u in die situatie een laptop bij had. Wat nog meer onwaarschijnlijk is, is dat de militie deze laptop niet had bekeken, volgens u omdat ze niets van dergelijke zaken kennen. De militie wou informatie over uw werk, dus het zou dan wel logisch zijn dat ze in uw laptop zouden kijken. U zegt hierover dat het uw laptop niet was en dat ze niets begrijpen van dergelijke zaken, dat één van hun wel wil doen alsof hij er iets van kent en dat u hem had gezegd dat de laptop niet opgeladen was (gehoorverslag 16 december 2016, p. 11). Dit is niet plausibel: als Asaïb Ahl Al-Haq bereid is om u te ontvoeren om informatie te krijgen over uw werk, zouden zij zich niet laten afschrikken door het feit dat u zegt dat de laptop niet van u is en dat deze niet opgeladen is. Het zou logisch zijn dat als zij u ontvoeren terwijl u naar uw werk vertrekt met een laptop in uw bezit, dat zij zouden vermoeden dat er zich op deze laptop interessante informatie met betrekking tot uw werk zou bevinden en dat ze u dus niet gewoon met deze laptop zouden laten vertrekken.

Uw verklaringen over uw vrijlating zijn bovendien weinig coherent. U verklaart tijdens uw eerste gehoor over uw vrijlating: "dan heeft hij me naar de wijk Al Amel gevoerd"(gehoorverslag 4 november 2015, p. 9). Tijdens het tweede gehoor antwoordt u op de vraag hoe het huis eruit zag waar ze u naartoe brachten: "Een eenvoudige woning, hij was nieuw geverfd langs buiten, van aan de deur hadden ze mij gezegd, nu moet je lopen, ik was heel bang, ik was direct gelopen naar de hoofdstraat, juist rechtover de woning is de hoofdstraat waar de minibusjes en de taxi's dus men kan een taxi nemen"(gehoorverslag 16 december 2016, p. 7). Met dit antwoord wordt dus sterk de indruk gewekt dat u werd vrijgelaten aan de deur van het huis waar ze u vasthielden. Nadien gaat u echter terug naar uw eerste verklaringen en zegt u dat ze u met de auto naar een straat in Al Amel hebben gebracht en daar vrijgelaten (gehoorverslag 16 december 2016, p. 9). U wordt ermee geconfronteerd dat u de indruk gaf eerder te vertellen dat ze u aan de deur van het huis vrijlieten. U antwoordt hierop ontwijkend "Als u

denkt hoe ik heb de kleur van de woning gezien, het is zo de woning is tegenover de hoofdstraat en ik was op de hoofdstraat en ik kon het huis zien” en u herhaalt dit ook nog eens (gehoorverslag 16 december 2016, p. 15). Dit antwoord verklaart niet waarom u twee verschillende verklaringen gaf over uw vrijlating.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw ontvoering wordt bovendien verder ondermijnd door het feit dat u na uw vrijlating op een onwaarschijnlijke manier handelde. U nam een taxi naar een vriend in Bayaa maar vertelde deze bij aankomst niet dat u ontvoerd was geweest. U deed tegenover uw vriend alsof u een gewoon bezoekje bracht en daar bleef overnachten. U vertelde zelfs niet aan uw familie dat u ontvoerd was geweest, en stuurde enkel een sms naar uw vader waarin u zei dat u in een speciale situatie was en dat uw familie voorzichtig moest zijn. Uw vader wist pas de dag erna dat u ontvoerd was geweest (gehoorverslag 16 december 2016, p. 10). Het is ten eerste weinig geloofwaardig dat u, na hetgeen wat u had meegemaakt, gewoon bij een vriend zou aankloppen en doen alsof er niks aan de hand is. Verder is het ook onwaarschijnlijk dat u verder niemand, zelfs niemand van uw familie, zou inlichten over wat u was overkomen. Er is geen enkele reden waarom u daarmee zou wachten. Aangezien de militie duidelijk wist waar u woonde, zou het toch logisch zijn dat u uw familie verwittigde dat er eventueel gevaar was. Ten derde valt het ook op dat u besloot om naar een vriend in Bayaa te gaan. Bayaa is een sjiitische wijk waar veel milities actief zijn. Het is niet logisch dat u zich als soenniet, die bedreigd wordt door Asaïb Ahl Al-Haq, naar daar zou begeven. U nam een taxi en had zich naar andere, veiligere plaatsen in Bagdad kunnen begeven. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u een goed contact had met deze vriend en dat hij in een blok woont waar er geen sjiieten zijn, en dat Bayaa niet enkel voor sjiieten is. Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het administratief dossier, blijkt echter dat Bayaa wel bekend staat als een sjiitische wijk waar de milities erg actief zijn en soennieten gevaar lopen.

Ook het feit dat uw vader bijna een maand na uw vertrek nog klacht indiende bij de onderzoeksrechter van Bayaa ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Ten eerste spreekt de inhoud van de klacht uw verklaringen tegen. In de klacht wordt namelijk vermeld dat u werd ontvoerd naar een onbekende plaats. Dit klopt niet, aangezien u stelt wel op de hoogte te zijn van waar u naar werd gebracht. Verder staat er ook in de klacht dat uw familie u heeft gezocht en niet gevonden. Ook dit is strijdig met uw verklaringen: uw familie was pas van uw ontvoering op de hoogte toen u reeds veilig was en uw vader had teruggезien. U had bovendien een sms gestuurd naar uw vader toen u al veilig bij uw vriend was. Uw broer was thuis toen u werd ontvoerd, maar had het niet gemerkt (gehoorverslag 16 december 2016, p. 7). Uw familie heeft u dus nooit gezocht. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u aan uw vader had gezegd wat hij moest schrijven bij de klacht en dat het op een wettelijke manier moest gebeuren. U zegt ook dat hij niet in details kon schrijven dat het door Asaïb Ahl Al-Haq gebeurd is, want het is voor de rechtbank en de persoon die voor hem zit is mogelijk van Asaïb Ahl Al-Haq zelf. U zegt ook dat u bang was voor uw vader als hij klacht moest indienen en dat u aan hem had gedictieerd wat hij moest schrijven en dat jullie niet zeker waren of jullie klacht moesten indienen of niet (gehoorverslag 16 december 2016, p. 13-14). Uw verklaringen werpen verdere vragen op. Het indienen van de klacht zelf is namelijk niet logisch. Uw vader ondernam een gevaarlijke actie, namelijk klacht indienen bij een rechtbank waar de verantwoordelijke persoon misschien tot de militie behoort die u ontvoerde, terwijl u reeds veilig in België was. U verklaart bovendien zelf dat de politie of de autoriteiten alleen eventueel iets zouden ondernemen tegen Asaïb Ahl Al-Haq, als iemand sjiiet is (gehoorverslag 4 november 2015, p. 12). Er viel door deze risicovolle klacht dus niets meer te winnen. U wordt geconfronteerd met dit feit en reageert hierop dat u een bewijs wou dat u ooit ontvoerd was, voor als iemand u ooit iets vroeg. Gevraagd naar de mensen die achter u zouden vragen zegt u dat het gaat om de burens en mensen die nieuwsgierig zijn en dat u met dit officieel bewijs van uw ontvoering uw rechten kan bewijzen tegenover officiële instanties in eender welk land (gehoorverslag 16 december 2016, p. 13). Deze uitleg verklaart niet waarom uw familie, na uw aankomst in België, het risico nam om een klacht in te dienen bij een instantie die gelinkt zou kunnen zijn aan uw ontvoerders.

Gevraagd of uw vader ook naar de politie, ging, zegt u dat u niet weet of uw vader ook bij de politie klacht indiende. Op de vraag waar hij dan klacht indiende, antwoordt u: “Op de rechtbank, mogelijks eerst bij de politie en heeft die dat doorgestuurd naar de rechtbank”(gehoorverslag, 16 december 2016, p. 12). Het feit dat u de details niet weet over de stappen die uw vader ondernam om klacht in te dienen over uw ontvoering, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien verklaarde u bij uw eerste gehoor dat uw vader niet naar de politie was geweest, omdat dat in de Jihad-wijk was en u wou dat uw vader ver van de milities klacht indiende (gehoorverslag 4 november 2016, p. 12). Uw verklaringen lopen dus niet gelijk over de twee gehoren. Uw vader diende daarenboven klacht in in Bayaa, wat zoals eerder gesteld een wijk is die sterk sjiitisch is. Gezien uw verklaringen waren jullie duidelijk op de hoogte van het risico van het indienen van een klacht, en toch besloten jullie dit te doen in een sjiitische wijk, wat het risico verhoogt. Hierop zegt u: “Kijk als ik nu naar het politiekantoor ga om klacht in te dienen ben ik sjiiet of soenniet, ze zullen dat toch niet weten. Ik heb u gezegd vanaf het

begin, bepaalde stammen die zijn verdeeld sjiieten, en de anderen zijn soennieten en geeneen kan verschil maken of u soenniet of sjiiet bent”(gehoorverslag 16 december 2016, p. 12). Dit is geen afdoende verklaring waarom uw vader in een sjiitische wijk klacht ging neerleggen in verband met uw ontvoering. Indien de militie naar u op zoek was, en uw vader diende klacht in tegen uw ontvoering, zouden ze bij de rechtbank en militie toch snel kunnen weten dat het om een soennitische familie gaat. U verklaart namelijk dat de militie wist dat u soenniet bent (gehoorverslag 16 december 2016, p. 12) en dat men u tijdens uw ontvoering beledigde omdat u soenniet bent (gehoorverslag 4 november 2015, p. 9, gehoorverslag 16 december 2016, p. 9). Er dient dus geconcludeerd te worden dat de inhoud van de neergelegde klacht tegenstrijdig is met uw verklaringen, dat het indienen van de klacht in Bayaa een risico vormde zonder dat er met deze klacht nog iets te winnen viel, en dat uw verklaringen over de klacht zelf incoherent zijn. De klacht ondermijnt dus verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw ontvoering.

Gezien het feit dat uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen en de ontvoering door Asaib Ahl Al-Haq tegenstrijdig en onwaarschijnlijk zijn, kan er aan deze verklaringen over deze vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. Daarenboven dient er ook nog op gewezen te worden dat er belangrijke vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de motieven die u aanhaalt voor de door u ondergane vervolging.

U verklaart dat uw soennisme één van de redenen voor uw vervolging door Asaib Ahl Al-Haq is (vragenlijst CGVS, p. 2; gehoorverslag 4 november 2015, p. 9; gehoorverslag 16 december 2016, p. 9) en dat de soennieten in uw wijk en in Bagdad in het algemeen het meeste risico lopen (gehoorverslag 4 november 2015, p. 11). Er dient echter op te worden gewezen dat er op basis van uw verklaringen en uw facebook-account weinig geloof kan worden gehecht aan uw soennitische achtergrond.

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat uw ouders problemen zouden hebben gekend om te trouwen, door het soennisme van uw vader en het feit dat zijn stam voornamelijk sjiitisch is. U verklaart bij uw eerste gehoor: “De stam van mijn moeder is soenniet. De stam van mijn vader is sjiiet maar hij is soenniet. Daarom wouden de twee families dat hun huwelijk niet zou doorgaan.” (gehoorverslag 4 november 2015, p. 3). Bij het tweede gehoor verklaart u echter op de vraag of de familie van uw vader akkoord was met het huwelijk: “Ja zeker. Omdat soennieten en soennieten samen, vroeger dat bestaat niet van soennieten en sjiieten.” (gehoorverslag 16 december 2016, p. 3). Op de vraag of de familie van uw moeder een probleem had met het huwelijk antwoordt u bij het tweede gehoor: “Nee we hebben zoiets niet” (gehoorverslag 16 december 2016, p. 12). Bij het tweede gehoor verklaart u dus dat er geen problemen waren met de familie toen uw ouders wilden trouwen, wat tegenstrijdig is met wat u vertelde tijdens het eerste gehoor. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt u eerst ontwijkend “Vroeger was het zo, ik wil duidelijk maken mijn vader is niet sjiiet, onze stam de meerderheid van hen zijn sjiieten, en de minderheid zijn soennieten”. U wordt dan nogmaals geconfronteerd en probeert de vraag opnieuw te ontwijken door te verklaren dat het over een privé probleem gaat dat u niet wil uitleggen in het gehoor. Er wordt dan opgemerkt dat het gaat over de achtergrond van uw familie gaat, waarop u antwoordt: “Vroeger was het geen probleem, maar dat is helemaal op het einde gebeurd, men zegt ja je bent van waar, als mijn ooms langs de vaderszijde zitten samen met mijn ooms langs de moederszijde was er altijd discussie”(gehoorverslag 16 december 2016, p. 13). Deze verklaring kan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid niet oplossen aangezien u eerst verklaarde dat de twee families niet wouden dat het huwelijk zou doorgaan, nadien verklaart dat de twee families geen problemen hadden met het huwelijk, nadien duidelijk de vraag probeert te ontwijken en achteraf uw verklaringen aanpast en zegt dat er achteraf discussies waren als de twee families samen zitten (wat iets anders is dan dat de families niet zouden willen dat het huwelijk doorgaat). Daarenboven verklaarde u bij het eerste gehoor dat de ooms van uw vader, in tegenstelling tot de rest van de Al-Sudan stam, ook soennieten zijn (gehoorverslag 4 november 2016, p. 3), en nadien ook dat heel uw familie soennitisch is (gehoorverslag 16 december 2016, p. 3), wat moeilijk te verenigen valt met uw verklaringen nadien dat er tussen de ooms van uw vaders- en moederszijde discussie zouden zijn. Zij zijn namelijk volgens uw verklaringen allemaal soennieten.

Daarenboven zijn uw verklaringen over de stammen van uw vader en uw moeder weinig coherent. U verklaart dat beide stammen een sjiitische en soennitische component hebben. Over de stam van uw vader zegt u dat de meerderheid uit het Zuiden komt, uit Amara en de minderheid soennieten uit Bagdad. Met betrekking tot de stam van uw moeder, de Al Quraishi stam, zegt u dat het een soennitische stam uit Al Kut (in de Waset-provincie in het Zuiden van Irak) is. Dan zegt u dat haar stam van Al Kut is, maar zij niet. U verklaart dat de sjiieten van de stam uit Al Diwaniya (ook in het Zuiden) komen (gehoorverslag 16 december 2016, p. 3). Het valt op dat de stammen van zowel uw moeder als uw vader hoofdzakelijk sjiieten uit het Zuiden zijn. Op de vraag waarom de stam van uw vader voornamelijk sjiitisch is, maar uw vader soennitisch, geeft u geen echt antwoord: “De meesten mensen van de stam van mijn vader zijn sjiieten. Binnen die stam zijn er sjiieten en ook soennieten. Momenteel zijn mijn vader en mijn moeder allebei soennieten. En de ooms van mijn vader ook.”

(gehoorverslag 4 november 2015, p. 3). De stammen van uw ouders zijn dus voornamelijk sjiieten, afkomstig uit het Zuiden, en u geeft geen coherente uitleg waarom uw ouders wel soennieten zijn. Daarenboven werkt en verblijft uw broer in Basra, in het sjiitische Zuiden (gehoorverslag 16 december 2016, p. 14).

U verklaart daarenboven dat, door het feit dat uw stam zowel soennitisch als sjiitisch is, men op basis van uw identiteitskaart niet kan weten of u soenniet of sjiiet bent (gehoorverslag 16 december 2016, p. 3). U verklaarde echter bij het eerste gehoor echter over uw werkbadges: "Ik gebruik dat aan checkpoints omdat het daar gevaarlijk is omdat er sjiieten of soennieten zijn. Dus in plaats van mijn identiteitskaart gebruik ik dat. Ik gebruik geen identiteitskaart als ik naar mijn werk ga, enkel de badges." (gehoorverslag 4 november 2015, p. 5). Deze verklaringen zijn moeilijk met elkaar te verenigen: het is niet logisch dat u iets zou moeten vrezen omwille van uw identiteitskaart, omdat u zelf verklaart dat men op basis van die identiteitskaart niet kan weten of u soenniet of sjiiet bent. Gewezen op deze inconsistentie verklaart u verward: "Bij het politiekantoor als mijn vader naar de politie gaat moet hij wel de ID kaart gebruiken, bij de controlepost niet, bij de controleposten zij kijken naar alle details". Dit beantwoordt de vraag echter niet en ze wordt nogmaals gesteld, waarop u verklaart: "Het is zo voor het algemeen als men naar de rechtbank, politiekantoor gaat, officiële instantie gaat men moet de ID kaart tonen op basis van de ID kaart kunnen ze eigenlijk weten wie ik ben. Maar op de controleposten als ik mijn ID kaart toon, op basis van de familienaam kunnen ze weten welke de meerderheid van deze familie, zijn ze soennieten of sjiieten daarom is het gevaarlijk. En ten tweede dat is geen echt bewijs, sommige mensen ze weten op voorhand of je soenniet of sjiiet bent. Om ons eigen te beschermen als we naar het werk of unief gaan nemen we onze ID kaart niet mee, om ons eigen te beschermen." (gehoorverslag 16 december 2016, p. 12). Dit is ook weer een weinig logische uitleg, omdat u zelf verklaart dat uw stam meerderheid sjiitisch is en op basis van uw familienaam hebt u dan ook weinig te vrezen.

Een andere belangrijke aanwijzing voor uw eerder sjiitische achtergrond is uw facebook-account. U bent lid van de facebook-groep "Imam Hussein", die de sjiitische Imam Hussein vereert. U bent door een pagina met betrekking tot het sjiitische Mehdi-leger getagd in bepaalde posts. Een andere pagina, die verwijst naar de sjiitische Imam Ali en als profielfoto het sjiitische heiligdom Najaf heeft, tagt u ook in posts. Daarenboven wordt u getagd in een post van "Sajjad Alasdi" die betrekking heeft op Muharram en Hussein. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat de facebookaccount van een soenniet dergelijke activiteit zou vertonen.

De cumulatie van bovenstaande elementen duidt erop dat u naar alle waarschijnlijkheid sjiitisch en niet soennitisch bent. Er is eerder ook al op gewezen dat u niet heeft kunnen aantonen dat u werkelijk kennis had van specifieke bedrijven die interessant zouden kunnen zijn voor de militie. Uw verklaringen over de motieven waarom u vervolgd wordt door Asaïb Ahl Al-Haq zijn dus niet geloofwaardig te noemen, wat verder bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangezien er door uw tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u bedreigd en vervolgd werd door Asaïb Ahl Al-Haq, kan dit niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van de asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Zoals eerder gesteld, bevat de klacht bij de onderzoeksrechter elementen die niet verenigbaar zijn met uw relaas. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt bovendien dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Uw badges en de brief van Earth Link staven enkel dat u bij dit bedrijf werkzaam was, en niet dat u daarom vervolgd werd. Het tewerkstellingsattest van Al Rimal bevestigt enkel dat u daar in het verleden hebt gewerkt en de documenten met betrekking tot uw visum voor het Verenigd Koninkrijk staven enkel dat u een visum hebt aangevraagd voor een opleiding Engels. Uw diploma, het attest van de computeropleiding en de badge van de Iraqi Engineers Union hebben enkel betrekking op uw opleiding. Uw identiteitsdocument staven enkel uw identiteit en/of herkomst. Deze elementen worden hier niet in twijfel getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd

toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers

die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt ernstig gegriefd te zijn door de motivering van de bestreden beslissing. Zo betwist hij de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen. Verzoeker benadrukt dat UNHCR de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 als een intern gewapend conflict heeft gekwalificeerd en dat dit standpunt nog steeds van kracht is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist ook niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict, maar stelt dat de mate van willekeurig geweld – rekening houdend met diverse objectieve elementen – niet volstaat. Het Commissariaat-generaal erkent in haar beslissing dat het geweld in de provincie Bagdad hoofdzakelijk de vorm aanneemt van terreuraanslagen door IS enerzijds, en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het Commissariaat-generaal stelt voorts dat de kleinschalige aanslagen de meeste burgerslachtoffers maken, en dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. Bovendien erkent het Commissariaat-generaal dat het offensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities heeft geleid, dat deze voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, en dat vooral soennitische burgers een groter risico zouden

lopen hiervan het slachtoffer te worden. Toch meent de commissaris-generaal onterecht dat hij geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist niet dat verzoeker een soennitische moslim is, aldus verzoeker en erkent de talloze mishandelingen, ontvoeringen en moorden door sjiitische milities ten aanzien van soennieten. Het Commissariaat-generaal beschouwt deze echter als doelgericht geweld en houdt er aldus geen rekening mee bij de beoordeling van de mate van willekeurig geweld. Dit is naar mening van verzoeker een foute redenering, waarbij het Commissariaat-generaal onredelijk te werk gaat. Hij licht toe: *“Ofwel dient het Commissariaat-generaal enerzijds te erkennen dat het geweld door de sjiitische milities ten aanzien van soennieten minstens gedeeltelijk willekeurig van aard is, en daardoor in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van de mate van willekeurig geweld met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus.*

Het staat immers vast dat de sjiitische milities de soennieten als geheel viseren, en daarbij geen verder onderscheid maken. De verzoeker kan hiervan het slachtoffer worden, alsook zijn soennitische familieleden of bureu.

Indien het Commissariaat-generaal anderzijds het vaststaande geweld door de sjiitische milities als louter doelgericht beschouwt, dient het Commissariaat-generaal ten aanzien van de verzoeker te motiveren waarom dit doelgericht geweld ten aanzien van de soennitische bevolking van Bagdad niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Het Commissariaat-generaal betwist immers niet dat de verzoeker een soennitische moslim is, en het behoeft geen betoog dat de doelgerichte mishandelingen, ontvoeringen en moorden vervolgingsdaden uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door het geweld uitgaande van de sjiitische milities ten aanzien van soennieten te erkennen en dit uitdrukkelijk te kwalificeren als doelgericht, doch dit geweld niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de vluchtelingstatus in hoofde van de verzoeker zoals bedoeld in art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, gaat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig te werk en schendt zij het voornoemde art. 48/3 en de motiveringsverplichting.

In de voorliggende beslissing houdt het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze rekening met het vaststaande geweld van de sjiitische milities jegens de soennieten.”

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, werpt verzoeker op dat de afwezigheid van een openbaar leven geen vereiste is om te kunnen spreken van een ‘ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld’ conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit is een bijkomende voorwaarde die het Commissariaat-generaal toevoegt aan de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien dient vastgesteld dat het dagelijks publieke leven nooit is gestopt, zelfs niet in de meest gewelddadige periode van 2006 en 2007. Dit argument raakt naar mening van verzoeker bijgevolg kant noch wal om te motiveren dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat het Commissariaat-generaal in 2014 en begin 2015 het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig van Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Toen vormde de verderzetting van het dagelijks leven geen enkel bezwaar voor het toekennen van de subsidiaire bescherming. De bocht van 180 graden in het beleid van de Commissaris-generaal en de volledige willekeur die hierbij aan te pas lijkt te komen, is evident kennelijk strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, aldus nog verzoeker, die zich voorts nog de vraag stelt waarom de commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen. Immers blijkt juist dat ook de toestroom aan intern ontheemden voor bijkomende problemen zorgt en hieruit kan volgens verzoeker onmogelijk afgeleid worden dat er geen nood zou zijn aan subsidiaire bescherming.

Tot slot wijst verzoeker naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit de zeer precare veiligheidssituatie in Bagdad moet blijken, citeert hij uit het ambtsbericht *“Veiligheidssituatie in Irak”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en verwijst hij naar publicaties in de media die aantonen dat in Bagdad recent een golf van zware aanslagen plaatsvindt, alsook naar cijfermateriaal van Iraq Body Count. Hij wijst er voorts op dat volgens de recente gegevens van de Britse organisatie *Action on Armed Violence (AOAV)* Irak het meest gevaarlijke land ter wereld blijkt. In het meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het *Verisk Maplecroft's New Global Alerts Dashboard (GAD)*, een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert. Dat de veiligheidssituatie in Bagdad fluctuerend is en actueel nog zeer gevaarlijk, blijkt bovendien uit het feit dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd afgekondigd voor Bagdad door de Iraakse autoriteiten, aldus verzoeker, die betoogt dat het duidelijk

mag zijn dat Bagdad in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat er in Bagdad sprake is van willekeurig geweld en dat hij bij terugkeer het gevaar loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten”* van HLN van 14 juli 2016, het artikel *“Minstens 20 doden bij twee aanslagen in Irak”* van DeRedactie.be van 8 januari 2017, het artikel *“Minstens 80 doden bij bomaanslagen in Bagdad”* van HLN van 17 mei 2016, het artikel *“IS doodt 25 politierekruten in Jemen, valt gasfabriek in Bagdad aan”* van HLN van 15 mei 2016, het artikel *“Tientallen doden door autobommen in Bagdad”* van HLN van 11 mei 2016, het artikel *“Minstens 24 doden en 33 gewonden bij bomaanslag in Bagdad”* van HLN van 30 april 2016, het artikel *“Noodtoestand Bagdad na bestorming parlamentsgebouw”* van HLN van 30 april 2016, het artikel *“Acht doden en dertig gewonden bij bomaanslagen IS in Bagdad”* van HLN van 23 april 2016, het artikel *“IS eist bomaanslag Bagdad op, zeker 70 doden”* van HLN van 28 februari 2016, het artikel *“IS pleegt dubbele aanslag in Bagdad: negen doden”* van HLN van 25 februari 2016, het artikel *“Loodzware balans na aanslag Bagdad: al meer dan 200 doden”* van HLN van 4 juli 2016, het artikel *“Dodental aanslag in Bagdad loopt op tot meer dan 300 en maakt die tot een van de bloedigste ooit”* van HLN van augustus 2016, het artikel *“Zelfmoordenaar blaast zichzelf op bij Bagdad: zeker 12 doden en 20 gewonden”* van HLN van juli 2016, het artikel *“Minstens 13 slachtoffers bij nieuwe aanslag in Bagdad”* van HLN van 12 juli 2016, het artikel *“Daesh met Bagdad à feu et à sang”* van Le Monde en een document dat in de inventaris wordt omschreven als “Document bewijs soennitisch”.

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 5 juli 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij in zijn land van herkomst vreest te worden gedood door Asaib Ahl Al-Haq. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de bedreigingen vanwege de Asaib Ahl Al-Haq-militie ondermijnd wordt door verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in zijn opeenvolgende verklaringen, (ii) de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn ontvoering verder worden ondermijnd door het feit dat hij na zijn vrijlating op een onwaarschijnlijke manier handelde, (iii) het voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondergraaft dat verzoekers vader bijna een maand na zijn vertrek nog een klacht indiende bij de onderzoeksrechter van Bayaa, dat de inhoud van de klacht tegenstrijdig is met zijn verklaringen, dat het indienen van de klacht in Bayaa een risico vormde zonder dat er met deze klacht nog iets te winnen viel en dat verzoekers verklaringen over de klacht zelf incoherent zijn, (iv) er op basis van verzoekers verklaringen en zijn Facebook-account geen geloof gehecht kan worden aan zijn soennitische achtergrond en aldus evenmin aan het feit dat hij om deze reden door Asaib Ahl Al-Haq vervolgd zou worden en (v) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn bijzonder profiel als soenniet en hij op algemene wijze wijst op het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker zijn soennitische achtergrond geenszins aannemelijk maakt. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde soennitische origine vermits (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit dat zijn ouders problemen zouden hebben gekend om te trouwen door de soennitische origine van zijn vader en het feit dat zijn stam voornamelijk sjiitisch is, (ii) verzoekers verklaringen over de stammen van zijn vader en zijn moeder weinig coherent zijn aangezien moet worden vastgesteld dat die stammen voornamelijk bestaat uit sjiieten, afkomstig zijn uit het Zuiden en verzoeker geen coherente uitleg kan geven waarom zijn ouders wel soennieten zijn en zijn broer bovendien werkt en verblijft in Basra, in het sjiitische Zuiden, (iii) verzoekers verklaringen aangaande het gebruik van zijn werkbadge (in plaats van zijn identiteitskaart) om geen blijk te geven van zijn soennitische origine bij de checkpoints niet coherent en onlogisch zijn en (iv) de activiteiten van verzoeker op zijn Facebook-account duiden op een sjiitische achtergrond. Deze vaststellingen en overwegingen worden in het onderhavige verzoekschrift overigens geenszins op concrete wijze weerlegd. Ook met het document dat verzoeker aan het voorliggende verzoekschrift voegt ter bewijs van zijn soennitische origine slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Het door verzoeker neergelegde document betreft slechts een kopie, met andere woorden een eenvoudig te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk te verifiëren valt. Met betrekking tot dit stuk dient er voorts op gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Mede om deze reden kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken.

Zo toch enig geloof gehecht zou kunnen worden aan verzoekers beweerde soennitische geloof – *quod non* – bemerkt de Raad dat hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratieve dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiare beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door IS gepleegde zware aanslagen plaats. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, tot een significante daling van het aantal slachtoffers heeft geleid vergeleken met de periode voorafgaand aan november 2016.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, *et cetera* blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven

en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER